

Jasper en Lukas als speurders

'Kom, een beetje doorfietsen jongens,' roept Lukas' vader.

'Ja, rustig pap! ik ben moe,' klaagt Lukas.

Jasper zegt niets, maar hij is het helemaal met zijn vriendje eens. Ook hij is moe. Ze zijn een dagje fietsen. Vanmorgen vroeg zijn ze al van huis gegaan, de fietsen achterop de auto. Om elf uur waren ze in Elspeet, en daar zijn ze op de fiets gestapt. Jasper kijkt op zijn horloge. Vier uur al. Ze zijn alleen even gestopt om te eten. Hij krijgt de trappers haast niet meer rond.

'Hola! Wat krijgen we nu?' roept Lukas' vader opeens. Hij remt en springt van zijn fiets.

Er loopt een vrouw naast het pad. Ze huilt een beetje, ziet Lukas. Wat vreemd! Een huilende vrouw zomaar midden op de hei.

'Goedemiddag mevrouw. Kunnen we u ergens mee helpen misschien?' vraagt Lukas' vader.

De vrouw knikt. 'Ik ben Pieter kwijt! O, ik vind het zo erg, meneer. Ik ben zo'n slechte moeder! Ik was aan het wandelen met mijn zoontje Pieter. Toen we moe waren, hebben we wat gedronken en zijn we lekker op de hei gaan liggen om uit te rusten. Ik ben in slaap gevallen, en toen ik een poosje later wakker werd... toen... was Pieter weg!' Ze begint weer te huilen.

'Hoe lang is dat geleden, mevrouw?'

'Twee uur geleden denk ik. Ik heb overal gezocht en ik heb de hele tijd zijn naam geroepen...' Ze laat het mobieltje zien dat ze in haar hand heeft. 'Ik heb de politie gebeld. Ze zouden iemand sturen, maar er is nog niemand. O, ik ben zo bang! Pieter, PIETER!' Luid roepend loopt ze de hei weer op.

Achter zich horen Jasper en Lukas het geluid van een auto. Een politiejeep komt over het smalle pad aanrijden. De vrouw hoort het ook en rent naar de jeep toe. Ze vertelt alles aan de agenten.

Dan gaan ze met z'n zessen zoeken. Ze lopen op een rij naast elkaar, met ongeveer tien meter ertussen. Heel lang zoeken ze, maar ze vinden niets. Jasper loopt naast een agent. Af en toe zegt de agent iets in zijn mobilfoon. Het begint een beetje donker te worden. Opeens horen ze een zwaar geronk. Even later verschijnt er een politiehelikopter boven de hei.

'Die komt ons helpen zoeken!' roept de agent. Onder de helikopter floept een fel zoeklicht aan. De straal licht zwiept van links naar rechts en zet de hele omgeving in een fel licht. Jasper zucht. Hij is moe en heeft honger, maar hij wil niet klagen. Ze hebben nu belangrijk werk te doen.

Het wordt nu snel helemaal donker en kunnen niet verder zoeken. Ze staan dicht bij elkaar. De vrouw snikt zachtjes. De agent slaat zijn arm om haar heen. 'volhouden, mevrouw. We vinden Pieter echt wel. De helikopter is speciaal uitgerust voor zulke zoekacties.'

Er klinkt opeens een stem uit zijn mobilfoon. 'We vliegen nu boven dicht struikgewas, en daarin lijkt zich wat te bewegen. Willen jullie ter plekke komen, over?' Ze rennen al, in de richting waar de helikopter stil in de lucht hangt. De vrouw rent voorop, niemand kan haar bijhouden.

Jasper en Lukas zijn vlak achter haar. Ze worstelen zich door dichte struiken en komen in de straal van het felle zoeklicht. 'Pieter!' roept de vrouw. 'Pieter, waar ben je?' Maar de helikopter maakt zo'n herrie, ze horen niets. Dan ziet Lukas iets bewegen. Hij stopt en kruipt onder een struik. Dan kijkt hij in het bange gezicht van een kleine jongen. 'Hier is hij!' gilt hij zo hard mogelijk. De moeder hoort hem en rent

naar hem toe. Ze vliegt op haar zoontje af en slaat haar armen stijf om hem heen. 'O Pieter...!'

De agenten staan hijgend te kijken naar blijde moeder en haar bange zoontje. De agent pakt zijn mobilfoon. 'We hebben hem! Goed speurwerk, piloot! Bedankt en tot ziens!'

Het is heel erg laat als Jasper en Lukas die avond eindelijk in bed liggen, al ver na twaalf uur. Maar dat vinden ze helemaal niet erg. Want zo'n avontuur als vandaag, dat maak je immers niet elke dag mee!

Eeuwoud Koolmees BimBam helikopters